

Café Gløgg

TJÓÐHILD PATURSSON

Vit komu eitt sindur tíðliga, sum er smart, tí so náddu vit at drekka meira enn eitt glas av gløggi, áðrenn vit fóru inn til sýningina. Gløggið er við í prísinum (ummæli av gløgginum er í seinasta HON-blaði). Vit vóru eitt hóskvøld,

sum kanska ikki var besta valið, tí áskoðarafjöldin hetta kvøldið var eitt sindur tom. Fyri at tryggja tær eitt stuttligt kvøld er tí umráðandi at fara saman við fólki við sterkum flennimuskul; og sum ikki eru bangin fyri at vísa teir - meðan restin av áskoðarafjöldini sær og hoyrir. Ja, at tað er í lagið at vísa (flenni)musklar, tá lyfta tit alt í felag til nýggjar hæddir.

Tað er sjálvandi ábyrgdin hjá leikarunum at fáa fólk at flenna, og tað er ein stórur kunstur at gera hetta - serliga saman við tungum áskoðarum. Men eg haldi eisini, at vit sum áskoðarar hava eina ábyrgd av okkara egna stuttleika, og av stuttleikanum hjá øllum hinum, sum hava keypt atgongumerki. Tibetur sat eg undir liðini á eini vinkonu, sum hevur teir størstu

flennimuskularnar eg veit um, og er sprækin sum fáar (eitt av tí besta við at fáast við at skriva, er at læra nýggj orð. Sprækin. Deiligt orð. Sprotið tað).

Hevur verið betur

Eg havi verið til Café Gløgg fleiri ár á rað, og má siga sum er, at hetta er ikki besta árið. Tað er stuttligt, men ikki SO stuttligt, sum tað hevur

verið okkurt annað árið. Skemtið er í lagi, altso sjálvar skejtsjirnar, men tað er sum um at dynamikkurin millum leikararnar ikki er heilt í topp. Tey hava ikki sama tempo, eru ikki ein eind. Tað kann vera, at vit áskoðarar høvdu ein part av skuldini í, at samspælið teirra millum haltaði hetta kvøldið. Eg veit ikki. Í øllum førum vóru fleiri sketsjir, ið eg ikki fangaðu. Nógvar